

Udenfor Erklæringen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Udvalgets Indstilling sattes til Forhandling.

Ordføreren (Kvist): Naar Udvalget indstiller, at Lovforslaget føres tilbage til den Skikkelse, hvori det blev vedtaget ved tredje Behandling her i Tinget, sker det i Forstaaelse med Udvalget i det andet Ting. Man er nemlig klar over, at Overensstemmelse om de Divergenser, der for Tiden ere i denne Sag, neppe naas uden Forhandling i et Fællesudvalg. Der er derfor saavel i dette Ting som i det andet høje Ting, og jeg tror, jeg tør sige, ogsaa hos Regeringen, et Ønske om, at denne Sag føres frem til Behandling i et Fællesudvalg. Som Følge heraf er det, at Udvalget foreslaar, at Lovforslaget føres tilbage til Folketingets Affattelse. Det er den hurtigste og letteste Maade at naa frem til Behandling i et Fællesudvalg. Jeg tillader mig at anbefale denne Indstilling til Vedtagelse her i Tinget.

A. C. Meyer: Naar den Gruppe, jeg tilhører, har været enig med Udvalgets Flertal eller rettere med den ærede Ordfører i Udvalget om at foreslaa at vedtage dette Lovforslag i Folketingets Skikkelse, for at det kan komme i Fællesudvalg, er det ikke, fordi vi i et og alt mene, at dette Lovforslag er, som det skulde være — jeg er tilbøjelig til at tro, at der er adskillige Punkter, hvor en Ændring kunde være heldig —, men det er, fordi vi indse, at der nu kun er tilbage at forhandle med det andet Ting om, hvilke Muligheder der foreligger for at faa et Lovforslag gennemført. Om det saa skulde vise sig at blive saa godt, at begge Tingene kunde være tjente dermed, tillader jeg mig at tvivle om, men jeg vil i alt Fald haabe, at det vil kunne føre til et Resultat, Befolkningen maa kunne være nogenlunde tjent med. Jeg anbefaler derfor, at man stemmer for Udvalgets Indstilling.

Bjerre: Naar jeg stemmer for, at Lovforslaget føres tilbage til Folketingets Affattelse, er det ikke, fordi jeg billiger denne Affattelse, men fordi jeg ønsker, at man i Fællesudvalget kan komme til Forstaaelse. Jeg er i Virkeligheden langt mere tilfreds med Landstingets Affattelse end med Folketingets. Men da man fra alle Sider er enig om, at man kun i et Fællesudvalg har Mulighed for at naa til

Enighed, og den Form, hvorunder vi kunne faa Sagen i Fællesudvalg, er den, at Folketinget fører Lovforslaget tilbage til Folketingets tidligere Affattelse, er jeg gaaet med til at stille Forslag derom. Jeg haaber, at denne Sag kan blive afsluttet i et Fællesudvalg, at vi ikke stadig ad Aare skulle have den at trækkes med. Jeg har imidlertid ikke nogen Tro paa, at Lovforslaget, selv om det vedtages i den Skikkelse, Folketinget har givet det, vil være til stor Gavn for Ædruelighedens Fremme, og jeg tror, det paa mange Maader vil medføre Uret og Vilkaarlighed. Men en Ting vil jeg i alt Fald sige, at kunne vi ikke i Fællesudvalget blive enige om en Indstilling og faa vedtaget en Lov om dette Emne, kunne vi ikke opretholde de Tilstande, vi have nu, hvor vilkaarlige ministerielle Cirkulærer optræde som Lov. Saa længe Rigsdagen har tiet stille, har det kunnet gaa, men brister Haabet om at naa et Resultat i et Fællesudvalg, maa de Tilstande falde bort, der have været byggede paa rent ministerielle Cirkulærer uden at støtte sig til nogen Lov.

Ordføreren (Kvist): Jeg ønsker at gøre en Bemærkning overfor det ærede Medlem, naar han talte om det vilkaarlige i de ministerielle Cirkulærer. Naar det ærede Medlem taler herom, skulde han tænke lidt paa, at den bestaaende Lovgivning paa dette Omraade er i den Grad forældet, at det ikke alene er de Kommuneafstemninger, som det ærede Medlem sigtede til, der have brudt sig Vej ved Siden af det, der indeholdes i Loven af 1857, men det samme sker faktisk ogsaa, naar man spørger de kommunale Raad. Jeg har aldrig hørt, at det ærede Medlem har talt derimod, og dog kan det lige saa godt siges at være et Provisorium at spørge de kommunale Raad som at spørge Vælgerne. Det sker heller ikke i Henhold til den gældende Lov.

Bjerre: Er en Lovgivning forældet, plejer Vejen til at faa den ændret at være den at gaa til Regering og Rigsdag for at faa en ny, ellers maa man nøjes med den gamle, og det er en daarlig Sæd og daarlig Skik at faa indført at regere ved ministerielle Cirkulærer. At komme ind paa Folkeafstemninger er ogsaa i sine Konsekvenser en ret farlig Vej. Naar vi skulle have Afstemning om dette, saa er der mange andre store vigtige Spørgsmaal, der ogsaa burde afgøres ved en saadan Folkeafstemning. Derfor er den Skik, der her